

A varázsmagok

Egyszer egy nagy tudású mester úgy döntött, hogy a városból vidékre utazik pihenni. Ahogy híre ment a dolognak, a földművesek versengeni kezdtek a kegyért, hogy ők láthassák otthonukban vendégül. A mester nem válogatott, hanem elfogadta az első földműves meghívását és vendégszeretetét, és oda költözött hozzá két hétre. Mikor letelt a két hét, és eljött a búcsú ideje, a mester kifejezte elégedettségét, és amikor a földműves a következő évre is meghívta, megígérte, hogy jövőre is eljön hozzá. Búcsúzóul egy zsák gabonát adott neki, és azt mondta, hogy ezek nagyon különleges magok, ezért ne a többi közé ültesse el őket, hanem egy elkerített földterületre, és különös gonddal ápolja őket.

A földműves megfogadta a tanácsot, és egy külön parcellára vetette a mestertől kapott varázsmagokat. Egy év múlva, amikor a híres mester ismét pihenni jött hozzá, nagy örömmel újságolta, hogy az összes földjén jó volt a termés, de azon, ahová azokat a magokat ültette, amit tőle kapott, tízszerese termett a szokásosnak. A mester örömmel hallgatta a földművest, és amikor ismét eltelt a két hét, s ismét búcsúzkodni kezdtek, megint egy zsák gabonát adott neki ajándékba, és ugyanazt mondta neki, mint az előző évben. A földműves megígérte, hogy most is úgy tesz, ahogy a mester meghagyta, és ismét meghívta, hogy legközelebb is nála szálljon meg.

Ez így ment legalább tíz évig. A mester minden évben eljött, eltöltött a vendégszerető földművesnél két hetet, majd amikor elment, búcsúzóul adott neki egy zsák „varázsmagot”. A földműves, a nagy hozamnak hála, meggazdagodott és egyre bőkezűbben tudta vendégül látni a mestert. Gazdagsága és terményei messze földön híresek lettek, olyannyira, hogy a környékbeliak is mind hozzá jöttek vetőmagért...

A tizedik találkozásuk után a földműves ismét kapott egy zsák „varázsmagot”, de nem bírta tovább, és így szólt a nagy tudású mesterhez:

– Mester, kérlek, engedj meg nekem egy kérdést!

A mester mosolyogva biccentett, mire a földműves így szólt:

– Kedves mester! Most már tizedik esztendeje jössz és áldod meg jelenléteddel házamat és annak népét. Nagy kegy nekünk jelenléted a sorstól, nem beszélve a felbecsülhetetlen ajándékról, amit minden évben kapunk tőled,

és amitől gazdagság lett a jutalmunk. De áruld el, kérlek, honnét szerzed ezeket a csodálatos varázsmagokat?

Erre a mester így szólt:

– Tudod, pihenni jövök ide hozzád minden évben két hetet. Nekem a legjobb pihenés az, hogy sétálhatok a természetben. Sétáim során gyakran jártam a gabonaföldjeiden, és szemléltem a termést. Mikor egy-egy különlegesen szép kalászt találtam, leszedtem annak magjait, és egy zsákban gyűjtöttem neked össze. Ezek a magvak nem varázsmagok, hanem a te földed és munkád eredménye. Én csak kiválogattam belőle a legszebbeket és aztán oda adtam neked, hogy azzal gazdálkodjál...